

SIBECAS: ORDRE EN LLIBERTAT

(1928-1969)

□ FUNDACIÓ VALVI

SIBECAS: ORDRE EN LLIBERTAT

Presentació

Maguí Noguera

DIRECTORA DE LA FUNDACIÓ VALVI

Arran d'aquesta exposició, he tingut la sort d'endinsar-me en la vida i obra, ambdues estroncades prematurament, d'un mestre de la pintura: JOAN SIBECAS (Vilanant, 1928 - Avinyonet de Puigventós, 1969) que morí als quaranta-un anys.

N'havia descobert l'existència, ara deu fer uns vint-i-cinc anys per l'amistat que m'unia al seu fill gran, Miquel Àngel, també amb ànima de pintor com el pare, i també per desgràcia desaparegut quan no tocava, fa ben poc temps. Les nostres converses sempre rondaven al voltant de l'art i, inevitablement se li il·luminaven els ulls al parlar dels quadres del seu pare. El seu, no havia estat un pare corrent, el record d'en Miquel era de l'artista, no pas del progenitor. Amb ell havia viscut, de molt jove, l'ambient de la Pensió Roca als anys 1964-65-66, on dinaven i feien tertúlia una colla de pintors, escriptors i intel·lectuals del moment a Figueres. Les parets del local estaven folrades d'apuntes que els artistes intercanviaven amb el propietari i mecenes.

El seu fill Miquel Àngel, m'explicava de primera mà, encara que només tingués quinze anys quan ho va viure, la seva experiència, i jo, fruïa perquè se semblava molt al que es pot llegir en els llibres de història de l'art, referent a llocs de culte com Céret o Tossa, cada una en el seu context històric. El més sorprenent de tot, és que en aquesta ciutat, la Figueres dels anys 50-60, el nivell cultural era molt alt, i en conseqüència va donar literats, com Fages de Climent, Montserrat Vayreda, o bé, artistes de la talla de Joan Sibecas. Aquesta extraordinària història real és la que vol mostrar l'exposició que us presenta la Fundació Valvi amb el títol, SIBECAS: ordre en llibertat.

Autorretrat. Sanguina. 1967

Pensió Roca. D'esquerra a dreta: Fages de Climent, filla d'en Roca, Josep Martí Roca, J. Felip Vilà, E. Vallès i J. Sibecas.

La seva, és una pintura impetuosa que neix per l'innat foc interior. És una pintura que s'expressa sense acotaments i amb anarquia en els extensos espais de la llibertat. No depèn de cap corrent, de cap "–isme", de cap escola ni de cap moda: ...busca Cézanne, troba Roualt, es familiaritza amb cubistes, esdevé amic d'impressionistes, s'acompanya d'abstractes... flirteja amb qui li convé però no es casa amb ningú. Aquesta porta, que des dels inicis obre en busca de la llibertat, la tanca al seu darrera, per obrir-ne, portat de l'afany de conèixer, totes les que fessin falta.

El meu més sincer agraïment a tota la família Sibecas, en particular a la néta de Joan Sibecas, Maria Sibecas Pagès, qui no va poder conèixer al seu avi, però que ha crescut envoltada de quadres; a la seva jove, Carme Pagès entregada a fer la voluntat del seu espòs Miquel Àngel, qui portava el nom del gran pintor de la capella Sixtina per voluntat expressa del seu pare.

A Vilanant, la família Sibecas, m'ha obert les portes de casa, o millor dit, podríem dir sense por a equivocar-nos, del museu Sibecas. Allí, va néixer Joan Sibecas i hi va començar a dibuixar de nen fins que es va casar. Fou després que es traslladà al poble del cantó d'on procedia la seva muller. La seva vida doncs, va transcórrer entre l'estudi d'Avinyonet de Puigventós i el de Figueres, d'on era director de l'Escola de dibuix del Casino Menestral.

La majoria de les obres que s'exposen són propietat de la família. Aquesta decisió ha estat presa perquè en les anteriors exposicions amb

Sibecas amb les cariatides de l'Empordà. D'esquerra a dreta: Matilde Escudero, M. Carmen Escudero, desconeguda al darrera, J. Sibecas, Montserrat Vayreda i Olga Torras.

caràcter antològic de Sibecas s'havien mostrat peces de les nombroses col·leccions particulars a les que hi és present. L'últim homenatge se li oferí precisament, just fa vint anys, a la Fontana d'Or de Girona. Era obvia la urgència d'un nou estudi i revisió d'una obra tan desconeguda per les generacions joves. En aquesta ocasió, la Fundació Valvi ha preparat una mostra extensa, molt pròxima a l'artista i molt íntima. Per aquesta mateixa raó, les úniques sis peces que no són de la família pertanyen a dos col·leccions d'amics íntims d'ell. Vull agrair-los, doncs, no solament la cessió d'aquests quadres, sinó també, l'extraordinària amabilitat amb que m'han rebut i el valor incalculable del seu testimoni. Em refereixo a Maria Perxés d'Agullana i Montserrat Viola (vídua del savi en medicina, el Dr.Llinàs).

Vint-i un anys de dedicació íntegra a la pintura, entre 1947 quan exposa amb només 18 anys a la sala Fortunet i el 1968 a la sala Goya, ambdues de Figueres. Aquesta exposició serà un sentit homenatge a Joan Sibecas, dedicat al seu fill gran, Miquel Àngel Sibecas, qui va salvaguardar el seu patrimoni amb amor i persistència. Un testimoni d'una curta, però fructífera carrera, farcida d'èxits segons la crítica del moment, però avui dia desconeguda pel gran públic.

Sibecas, el pintor que treballava sovint de nit, amb rauxa, i que per coses del destí, va deixar penjats els seus quadres en la llavors recent inaugurada sala Goya de Figueres, un dia d'hivern, perquè morí sense ni tan sols sospitar-ho, a la seva habitació de Puigventós després de tornar de les classes d'Olot per aprendre gravat.

JOAN SIBECAS: UNA NOVA REFLEXIÓ SOBRE LA CIRCUMSTÀNCIA

Arnau Puig

Cert, la seva volada – la de Joan Sibecas (1928-1969) - ha tingut lloc bàsicament per l'Empordà. Cert, també, des de Dalí, que s'entén l'Empordà com el lloc mare del surrealisme més integral. Però potser també hauríem d'afirmar que a l'Empordà molts dels humans que s'hi han establert no han practicat el mimetisme acomodaticí d'anar fent i prou. I aquest és el cas de Joan Sibecas, pintor (sabem que arrauxat) que emplaçat a la seva circumstància s'adona que la configuració que aquesta oferís seria ell – l'artista – qui la hi donaria i no la que es manés des de Figueres (reducte federal, però també de militars de frontera i de capellans, conseqüentment, centralistes, tot plegat tenint com conseqüència el sistema formal de representació proposat per la Real Academia de Bellas Artes de San Fernando).

Sibecas parteix del naturalisme evident de l'avi i del pare, gent del terròs que sap molt bé com són les coses; i els colors que ofereixen, excepte si fa més o menys calor o freds - ai las!, les temperatures -, si el cel està ennuvolat o si el vent de tramuntana acaba imposant la seva rotunditat. Obvi, tot plegat se'ls hi ha dit que té un representació fixa, aquella que un bon dia decidí l'autoritat que els regeix i que els saberuts en diuen a

Sibecas a l'estudi amb el pintor J. Felip Vilà.
1966

Arbres davant cases. Oli sobre tela.
60 x 91 cm. 1968

Crist. Oli sobre paper. 33 x 24 cm. 1958

Camí cubista. Oli sobre fusta. 23,5 x 47,5 cm. 1967

l'àmbit de la representació (el de l'art) imatge real o acadèmica. Però no debades L'Empordà és una terra, aleshores, federal (que té altres conceptes possibles d'organització i d'ordenació del territori) i com que la realitat és que Vilanant i/o Avinyonet estan prop de Figueres i aquesta vila prop de França, una altra possibilitat no només de parlar lliurement sinó també d'endegar la realitat-entorn; el noi que se sent pintor decideix, per inquietud, pel que sent dir i per necessitat de cultura amb deus pròpies, informar-se del que fan els inquiets com ell a altres indrets. I sap que hi ha *pleinairistes*, impressionistes, surrealistes i, més prop d'ell en intenció, sensibilitat i afinitats, cézannistes. Especialment aquests els troba molt d'acord amb la seva de sensibilitat i visió personal de l'entorn; Cézanne ha dit que pintar és construir la realitat amb els colors i conseqüents formes que notes enfront teu, que sents per i des de les pròpies sensacions.

Però amb una constatació que li és pròpia: per la circumstància fatal d'un

accident a l'edat de 10 anys perd un ull. Tanmateix això no el desanima per iniciar-se a voler obtenir la seva realitat personal en funció i relació amb les seves necessitats de representació plàstica (pintar i dibuixar); però – pel que se'ns diu i pel que sabem – la tercera dimensió se li ha escapat de la percepció visual, encara que la mantingui pel tacte. Just, valgui la brutalitat dels fets i de la circumstància, quelcom molt apropat del que deia Cézanne era el problema de la pintura: “construir” amb i pels colors l'espai, elaborar-ne els volums. I és el que des de la pràctica de les preceptives acadèmiques, però ja amb criteri propi, tot seguint emprèn Sibecas.

Amb una precisió més, tanmateix, com Beethoven, que atès que no volia deixar escapar a la partitura res del que sabia era el so, però no podia oir, té ferma voluntat d'anotar amb tota precisió el que ha de sonar. Així Sibecas, seguint la pauta cézanniana planta a la tela, a l'aquarel·la, al dibuix i,

Roses. Oli sobre tela. 60,5 x 45,5 cm. 1968

posteriorment, al gravat, tots els elements estructurals i estructurants de l'entorn natural que la seva sensualitat sensible i el seu raonar – des de la sensibilitat, també – li indiquen ofereix aquella realitat que ell té necessitat de construir i mostrar. Els seus amics li'n donaran la raó en observar el que en Sibecas plasma.

Però hi ha un pas més a fer: ¿i si en lloc de construir només es plasmés el que la sensualitat – els goigs directes, immediats, goluts, que ofereixen els sentits – li atorga, li concedeix a plens dolls? Pel temps que corren, en Sibecas mateix ha arribat a l'informalisme: Però ja és un altre informalisme; no és aquell que mostrava el que no es podia dir ni plasmar, l'informalisme del gemit, de les incògnites vitals, de les lluites a les que se'ls ha vetat l'expressió. L'informalisme de Sibecas és post-cézannià, és un informalisme de goig; és - si volguéssim trobar parentius propers o

llunyans - el fauisme de Matisse, el cromatisme emocional de Rouault.

Quan Sibecas s'adona que allò darrere el qual anava per sentir-se més autèntic, ho és ja de per sí mateix, aleshores arriba a la conclusió que potser només li cal, com el genial músic esmentat, deixar ben plasmats amb colors i traços el que ell nota, sent, creu que és la realitat del seu entorn.

Estrictament és el que fan els pintors; aquesta és la seva obra: plasmar la impressió que produeix a la pròpia sensibilitat el que hom percep hi ha a l'entorn. I això des dels paisatges naturals o urbans – els de l'estranya incursió a l'Holanda –, o l'impacte sensible de les escarides i precises roses, amb la conseqüent emoció sensual pintada, dels darrers temps de la seva creativitat.

UNA EXISTÈNCIA PLENA A VESSAR

Ametllers. Oli sobre fusta. 22 x 30 cm.
1953

Vas i rosa. Aquarel·la. 25 x 16 cm.
1956

Maguí Noguera

DIRECTORA DE LA FUNDACIÓ VALVI

Joan Sibecas Cabanyó (Vilanant, 1928 - Avinyonet de Puigventós, 1969)

La seva mort sobtada commocionà el món artístic de tot l'Empordà. Els diaris portaven la notícia. El seu molt bon amic, Josep Martí Roca de la Pensió Roca ens explica l'estreta amistat que els unia en el catàleg (igual que ho varen fer múltiples amics seus) de l'exposició antològica a la Casa de Cultura Bisbe Lorenzana de Girona al maig –juny de 1969, tan sols tres mesos després de la seva mort. **Josep Martí Roca** escriu:

“Sibecas no es cansava mai d'anar al meu costat en el cotxe, anés a on anés. I així començaren els famosos viatges, per tal de conèixer ben bé la nostra terra, que en primer lloc era l'Empordà i després tot Catalunya. Aquest era el pla fixat per Fages de Climent, que era el “promotor” dels que n'haurien de sortir de la seva ploma, “Viatges romàntics per Catalunya” il·lustrats pel llapis de Sibecas i assessorats pels coneixements que jo tenia de la geografia catalana. Tot l'Empordà de dalt, poble per poble, església i tot allò que era digne d'ésser inclòs dins dels “viatges romàntics”, no va quedar pas per veure. I àdhuc vàrem allargar-nos fins a la província de Lleida. A Gerri de la Sal també s'hi va arribar. Fou el lloc més lluny del nostre periple. Qui ho havia de dir que l'any vinent no es podria fer el mateix trajecte!, doncs amb l'interval de quatre mesos ens deixaren tots dos.

Sibecas per Santos Torroella.
Tinta sobre paper.

Sibecas per Felip Vilà.
Tinta sobre paper.

Sibecas per Kurakin.
Tinta sobre paper.

Natura morta. Cera sobre paper o cartolina. 29 x 46 cm. 1963

Sibecas i l'escriptor J. Rosa a la pensió Roca.

A Sibecas, però, no li agradava marxar massa lluny; encara no m'explico com va poder traslladar-se a Holanda a exposar. Quan feia tres dies que hi era, em va escriure i em digué: " Roca, vine'm a buscar...no els entenc de res, i com que el menjar d'ells és tan diferent, creu-me que passo gana... vine a corre cuita a buscar-me." Jo li vaig contestar que tingués un xic de paciència, que ja hi aniria quan s'acabés l'exposició. En arribar dels Països Baixos, va començar a anar, ell tot sol a Olot, i encara, més amunt, a Setcases, que era un poble de somni per ell. Saps d'on vinc? Jo li contestava com sempre: "de Setcases!" I, naturalment encertava. Fins que un dia se'm presentà amb una planxa de gravat. "ara, aniré tots el dies a Olot, que el Sr. Mas, director de l'escola d'Arts i Oficis, m'ensenyarà la tècnica del gravat. I així, cada nit venia per tal d'ensenyar-me la cosa nova que ell havia tret aquell dia. Va tenir temps de fer set planxes de gravat. I se'n va anar deixant un buit tan gros, que serà difícil de poder-lo omplir."

Carles Fages de Climent, tres anys abans, el 1966, referint-se a Sibecas, el va definir com a:

Abstracte, concret; figuratiu, experimental, fotogràfic, Psicològic; lineal, colorista, modern, reaccionari, aristocràtic, contemplatiu, egòlatra, geomètric; relatiu, integral.

Sibecas no feia distinció entre figuració i abstracció. Senzillament, qualsevol motiu, des d'unes flors a una natura morta, des d'una composició a la plasmació d'un paisatge, només pinta. Sibecas només pinta amb ull d'artista, l'ull del seu interior, del seu jo. És així com la seva obra adquireix un caràcter precís, portat amb destresa de la mà d'una tècnica depurada, fent-la arribar a una expressivitat altament personal. Un gran exemple en són sempre, les seves flors: observant-les, les veiem ben tangibles, ens mostren uns volums indeterminats que en el seu conjunt les fan fugisseres, precisament, de tot allò estipulat en els ensenyaments acadèmics. Té Sibecas, entre altres, un factor a favor: la plenitud en el domini del dibuix com a element ordenador. Aconsegueix una integració de tots els elements del quadre amb independència del tema que està tractant. Ell buscava el profund sentit del subjecte.

Llegiu el seu testimoni a *Los Sitios*, 1959. Entrevista de **Narcís Pijoan**:

...ser pintor- continua dient Sibecas- és una lluita, una voluntat i una exigència amiga de renunciaments. En el nostre art hi ha d'haver ofici, però no és un ofici. Els temes es presenten però mai no es veuen d'una manera total, il·luminada. Hom pinta veient, sentint, de manera inconcreta.

Bloc d'apunts de camp. 12 x 18 cm. 1967

Esbòs. Oli sobre cartró. 22 x 32 cm.

La seva vida ve marcada d'un bon principi per dos fets primordials: ser l'hereu d'una nissaga de pagesos benestants del Mas Sibecas, i un accident fortuït als 10 anys que li fa perdre un ull. L'artista ha de vèncer ambdues dificultats per seguir els dictats del seu cor.

Continua l'entrevista de **Narcís Pijoan**, *Los Sitios*, 1959.

Què és, doncs, el que el va atraure cap a l'art?

He estat pintor perquè no podia ser altre cosa. He provat altres aspectes de la vida i no eren per mi. M'atrau de l'art aquell matís fantàstic, aquell quelcom que fa gaudir al que hom porta a dins i que l'ajuda a veure els mons propis.

Què és el que no li agrada de pintar?

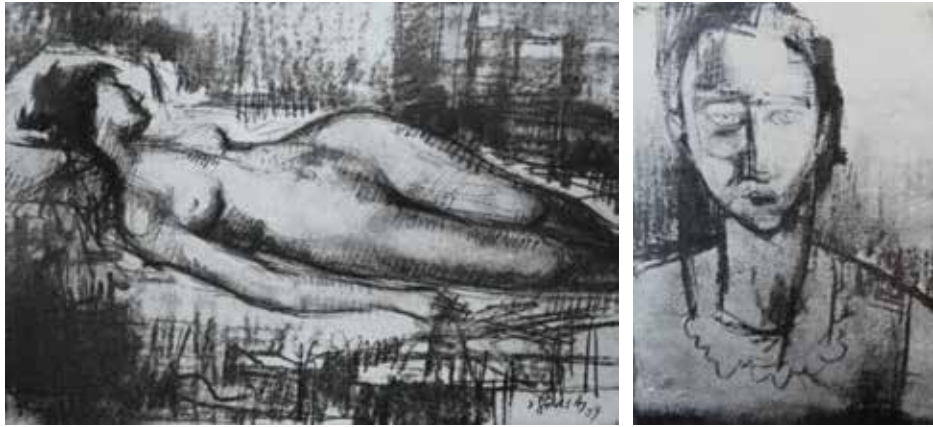
El que és superficial. El que no aporta res. El que mostra la foto i prou.

Quina barreja hauria de posseir, objectivament, el tipus d'artista ideal?

La simplificació contemporània de Picasso, el color i la tècnica de Roualt i l'estil de Cézanne.

Val a dir, que ell mai parlava amb ningú de l'accident, fins el punt que es va enfadar quan la seva esposa li ho va explicar al seu fill, en Miquel Àngel. Tota la vida va arrossegar aquesta càrrega que va fer que aquell nen alegre i mogut de l'any 1938 esdevingués solitari, tancat en sí mateix, que no parava de dibuixar del natural tot el que veia: un porró de vi, un gerro, una taula...Tota la vida va dormir amb les ulleres fosques, ni en la intimitat se'n podia desprendre.

L'altre diguem-ne, inconvenient, era aconseguir ser acceptat per la família com a pintor i no com el que li pertocava per dret, el pagès que portés endavant les terres que havien estat de l'avi i del pare. Això últim, sempre va ser un obstacle entre el seu art i la família. És veritat, que al principi va tenir sort, perquè el van portar a aprendre de dibuix i aquarel·la amb Ramon Reig a Figueres, aconsellats per Pere Bech (xicot de la seva germana deu anys més gran que ell, i mestre de pintura). El seu segon mestre fou Marià Llanera, un pintor entremig de l'escola d'Olot i l'incipient escola empordanesa més oberta als canvis en aquells moments. Més tard, va establir una estreta amistat amb el pintor que admirava molt, Josep Bonaterra.

Nu. Carbó sobre paper.
24 x 35 cm. 1959

Retrat de la seva dona.
Carbó sobre paper. 32,5 x 23,5 cm.

Natura morta (detall). Oli sobre fusta. 82 x 95 cm. 1964

Un cop format en l'acadèmia, va compartir amb els de la seva generació (sumant-hi els seus deixebles) la vida de les tertúlies de la bohèmia al Bar Novel i al restaurant Roca, amb Fages de Climent, el patriarca vingut de Barcelona, al cap davant de tots ells. Parlem de pintors com J. Felip Vilà, Evarist Vallès, Olga Torres, Carme Cuffí, B. Massot, Turró, Miquel Duran, Ramon Bretx...; intel·lectuals i galeristes com Xavier Delfó, Josep Martí Roca, Pep Vallès, Puig Pou, Narcís Pijoan, Joan Sutrà Viñas, Narcís Sala...i les anomenades -per Fages- les cariàtides de l'Empordà: Maria Perxés, M. Àngels i Montserrat Vayreda, Matilde i M. Carmen Escudero, Carme Guash i Pilar Nierga.

El sou de director de la l'Escola de dibuix del Casino Menestral de Figueres no era suficient per mantenir el lloguer dels estudis de Figueres i Avinyonet. Tot aquest món li era recriminat per la seva família, sobre tot per part de la mare. Sibecas, tot i vendre bastants quadres, sempre va anar just de butxaca; en una ocasió es va mal vendre el vell Mas Sibecas (de part paterna) per preparar una exposició a Barcelona. Afortunadament va conservar la casa de Vilanant (herència de part de mare, on havia nascut).

Al cap de set anys de múltiples exposicions i premis, en una altra entrevista recollim les seves paraules.

Entrevista a finals de 1966 de **Josep M. Bertran** a *Los Sitios* de Girona

Quina ha estat la millor època i la tècnica que millors resultats expressius li ha proporcionat?

- Considero que de l'artista sempre inquiet i amb un sentit de l'evolució de la seva obra, totes les èpoques són interessants perquè cada una d'elles és una superació de la seva anterior.

En l'actualitat, Sibecas, quin és el seu estil?

- Després d'haver superat una intensa i fructífera etapa abstracte, la meua expressió actual es mou dins un nou figurativisme, en el qual, estan patentitzades totes les meves etapes anteriors.

El seu clàssic preferit?

- Sempre són diversos els artistes que guarden un interès personal, entre els quals puc citar, per exemple, el Greco, Velàzquez, Goya i Cézanne.

I dels moderns?

- Picasso, Dalí, Tàpies, Tharrats, Cuixart, Balbuena, i Evarist Vallès per la seva constant evolució i en particular per la seva obra actual d'autèntic interès universal.

Abstracció. Oli sobre fusta. 42 x 51 cm. 1963

Tots els que el varen arribar a conèixer el tenien en molta estima, tant els amics de tertúlies com els deixebles. Una de les seves millors amigues, la poetessa **Montserrat Vayreda**, en el seu llibre titulat: biografia, El pintor Joan Sibecas (editat per ART-3, Figueres 1979); ens el descriu amb aquestes paraules en el últim capítol:

Joan Sibecas, als seus quaranta anys, és un home cepat, de cos ample, tirant a baix,.....de moviments pausats, lents, però que no aconseguen de dissimular un cert neguit, una inquietud constant. De cabells llisos, tirats enrere, sempre ben afaitat, de faccions correctes però molt marcades.....i una mirada intel·ligentment concentrada en el seu únic ull tan minúscul i solitari, sempre emmarcat per les ulleres negre, que era capaç de captar i plasmar la geografia casolana que tant havia treballat amb les eines com amb el pinzell.

El seu caràcter, d'home temperamental, no era però gens fàcil, sinó que tenia arestes, rebolls que en xuclaven la comunicabilitat (...) Calia respectar aquesta voluntat de silenci, de clausura, de voluntari isolament (...) El contacte amb l'alta muntanya el tenia obsessionat, i només de parlar-ne s'animava, revivia tot el que havia vist. Abastar el lloc més elevat possible i trobar-se amb les valls esteses als seus peus i el cel cobrint-ho tot, amb vessants mig nevades i solituds presoneres dels grans silencis, feia flamejar el seu esperit. En començar el 1969, solia anar molt sovint a Setcases. Mort en Fages, sempre que en Roca no l'hi podia acompanyar, se n'hi anava tot sol. Alguna vegada se n'emportava al seu fill Miquel Àngel, sobre tot en èpoques de pesca, perquè llançar la canya al riu era una de les seves debilitats reconegudes.

Abstracció. Oli sobre tela. 50 x 73 cm. 1968

Per acabar aquest relat d'una vida entregada al món de l'art, recullo una carta adreçada a la Montserrat Vayreda i les germanes Escudero, Matilde i M. Carmen, a la seva estada a Leiden (Països Baixos) a l'octubre de 1969. Diu així:

Leiden, 4 de novembre 1969

El Museu Municipal de pintura clàssica és meravellós. L'escola Holandesa, està molt ben representada en quantitat i qualitat. Per mi, els millors, són, per la seva força expressiva i genial, Vermeer i Rembrandt. D'artistes així en pareixen pocs les mares...Jo no sé quants metres farien d'altura aquest dos grans artistes però sé que la seva obra és alta i d'alta qualitat. Ara bé, amigues meves, aquest "artistot" de Puigventós, petit d'altura i d'obra, que presumeix d'internacional i del que tant d'èxit espereu d'aquest primer pas enllà de les fronteres, us dona les més expressives gràcies. D'èxit artístic no hem puc queixar, però crematístic no pas massa. Tinc venuts cinc quadres, però sembla que hi ha interès per alguna altra. De tota manera ací paguen l'obra molt bé i els agrada molt lo modern. Tot el que he venut és de lo més rabiós que faig. Porto aproximadament uns quatre mil florins de les vendes que he fet. Ací em teniu, amigues meves, tot esperant el dia de retornar i poder respirar l'aire de tramuntana i el sol de la nostra terra empordanesa. Visca l'Empordà i les meves estimades cariàtides! Sempre, JOAN.

Tanco l'escrit amb el títol de l'exposició SIBECAS: ORDRE EN LLIBERTAT. No és difícil agermanar aquest desordre en el seu art, amb la seva vida personal; a la fi, el seu art no és altri que el reflex del seu jo: **una existència plena a vessar.**

Entrevista de Josep M. Bernils a la revista Canigó l'any 1959.

Quan li pregunta sobre els canvis soferts a la seva pintura en el camí cap a l'abstracció:

Ha estat un canvi lògic. M'he adonat que si no em passava a aquest camp, no era sincer amb mi mateix. Abans, cal que això consti, no pensava pas tirar cap a aquest camí. Ni el detestava ni l'aplaudia, solsament l'admirava quan era autèntic. Ha estat una necessitat de l'esperit. Després d'onze anys i el trajecte a recórrer es encara llarg.

Abstracció. Oli sobre fusta. 112,5 x 160 cm. 1965

A l'article de los Sitios (1959), Pijoan afegeix:

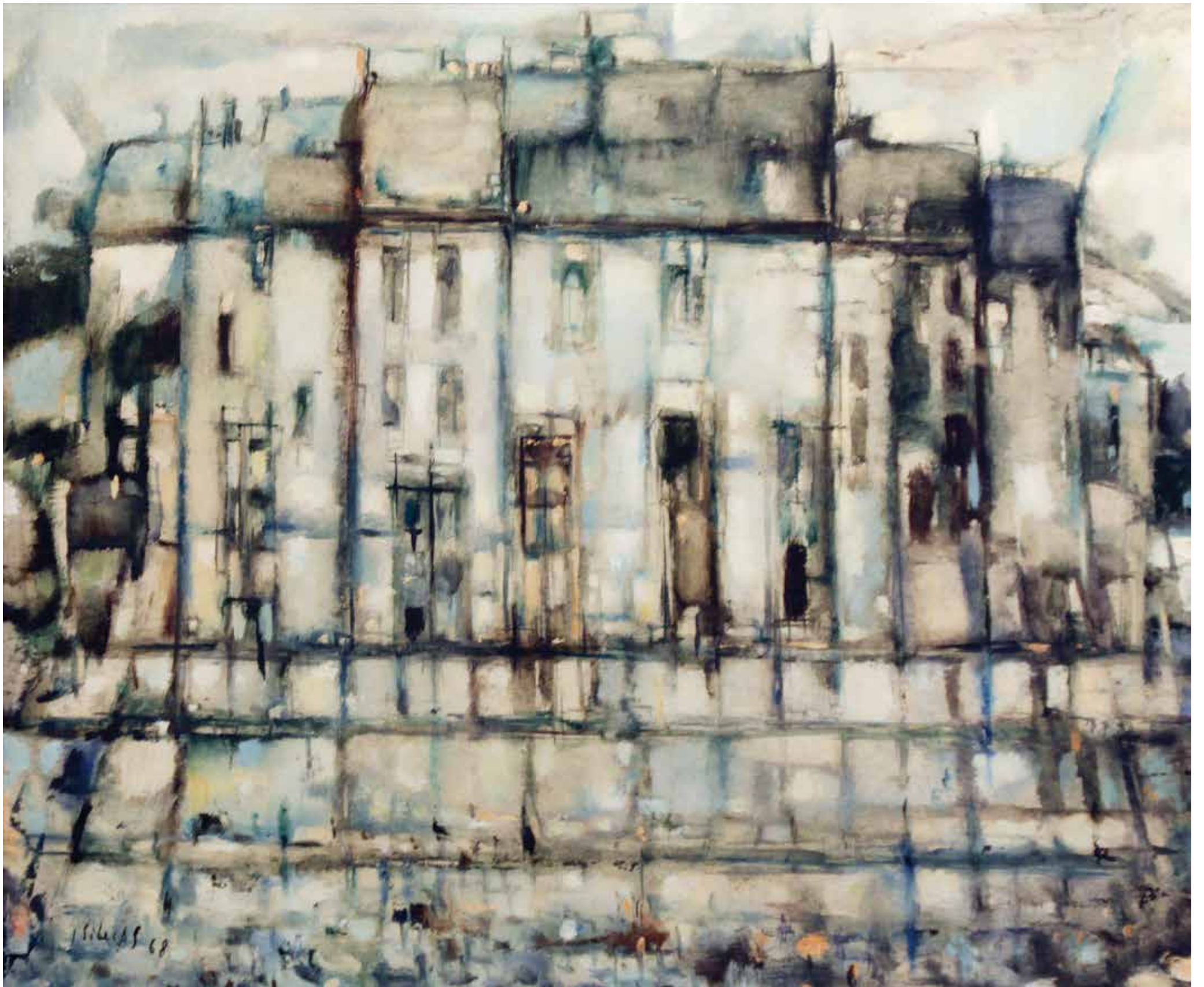
Sibecas defineix el seu estil com expressionista. En la polèmica sobre l'informalisme , votaria per l'art que se li oposa: el formalisme, encara que servit per estructures actuals.

Entrevista a finals de 1966 de Josep M. Bertran a *Los Sitios* de Girona.

En l'actualitat, Sibecas, quin és el seu estil?

Després d'haver superat una intensa i fructífera etapa abstracte, la meua expressió actual es mou dins un nou figurativisme, en el qual, estan patentzades totes les meves etapes anteriors.

Composició cases. Oli sobre fusta. 45 x 54 cm. 1968

Façana. Oli sobre tela. 53 x 80 cm. 1967

JOAN SIBECAS CABANYÓ

1928	Neix a Vilanant, 28-1-1928.	1962	Primer Certamen d'Arts Plàstiques. Qualificat al 3r. lloc amb un dibuix abstracte.
1947	Als 18 anys exposa a la Sala Fortunet una col·lectiva.	1962	Col·lectiva al Casino Menestral de Figueres.
1947	Col·lectiva amb Pere Gironell al Jardí, 15-28-11.	1963	Sala Icària.
1950	4-17-2 Primera individual Sala Icària de Galeries Fortunet a Figueres.	1963	Col·lectiva a Perpinyà.
1952	Segona individual 15-28-11 a la mateixa Sala.	1963	7è. Concurs Diputació Girona, primer premi oli.
1953	Exposa al Casino de Ripoll.	1966	Col·lectiva a la Sala Municipal de Figueres 16-30 d'abril.
1953	Exposa a Figueres a la Sala Icària, 18 d'abril, 2 de maig.	1965	Participa primer concurs de dibuix artistes professionals Agora, 24 setembre - 10 d'octubre.
1953	A la mateixa del 14-27 novembre.	1965	Participa premi Ciutat de Barcelona.
1954	Exposa a Girona, Sala Municipal, en febrer.	1966	Visita per primera vegada l'ex «Sejour a Ceret» amb Felip Vilà.
1954	Maig, exposa a la Sala Rovira de Barcelona. (Primera individual a Barcelona).	1966	17-30 setembre exposa a Olot a la Galeria Armengol.
1955	Febrer, 2a. exposició a Barcelona a la Sala Rovira.	1966	Col·lectiva a Galerías Españolas, Barcelona.
1955	Figueres en la Sala Icària del 2-15 abril.	1966	Sala Municipal de Figueres.
1955	3a. a Barcelona en la Sala Busquets.	1966	Col·lectiva a Galerías Españolas 20 de gener 10 de febrer.
1956	Figueres a la Sala Icària, febrer 28 de gener al 10-2.	1967	Exposa a Mataró.
1956	Del 31 de març al 14 d'abril exposa a la Municipal de Girona.	1967	Exposa col·lectiva a Figueres a la Sala d'Art Obanos-Amiel.
1956	27 d'octubre 9 de novembre Sala Icària.	1967	Juny. Exposa a Olot Sala Armengol.
1957	1a. exposició a Mataró, febrer, Casa de Cultura de la Caixa d'Estalvis.	1967	Exposició Senyal 67 Barcelona.
1957	2n. premi pintura ràpida a Tossa de Mar	1967	Participa a l'Inglada Guillot.
1958	Col·lectiva Sala Municipal de Girona 15-28-2	1968	Sala d'exposició 13-26 gener a la Sala Municipal de Figueres.
1958	Col·lectiva a la Sala Icària de Figueres 15-28-3.	1968	Galerías Españolas (premi de Ràdio Barcelona com la millor del mes).
1958	Octubre-novembre, guanya primera medalla d'aquarel·la en el 3r. Concurs de la Immortal Girona.	1968	Setembre. Participa en el 4t. premi Ciutat d'Olot, amb motiu Festes de Tura. Menció honorífica.
1959	20 de febrer exposa a Figueres Sala Icària 20-2-59.	1968	Octubre, exposa a Leden (Holanda).
1959	1r. Premi pintura 4t. Concurs de pintura i escultura de la Diputació de Girona.	1968	Última exposició a la Sala Goya de Figueres.
1960	Sala Busquets, gener 2 al 22.	1968	Comença el Gravat que aprèn a l'Escola de Belles Arts d'Olot, dirigida pel Sr. Mas. Li dona temps de fer 7 planxes i arribant de la seva classe de gravat mort el dia 20-2-69.
1960	14a. exposició a Figueres Sala Icària.	1969	Del 24 de maig al 13 de juny. Exposició antològica a la Casa de Cultura de Girona.
1960	Participació Exposició Nacional de Belles Arts del Palau Nacional de Montjuïc.	1969	Del 14-18 de juny. Exposició antològica a la Casa de Cultura d'Olot.
1960	Participa 1a. Manifestació pictòrica d'art empordanès.	1974	Abril-maig. Exposició antològica, Museu de l'Empordà.
1960	Participa i rep el 2n. Premi de dibuix en el 5è. Concurs exposició Diputació de Girona.	1978	Estiu 1978. Figueres a la mostra col·lectiva Art Abstracte Empordanès, al Museu de l'Empordà.
1961	21-1-2 de febrer exposa a Mataró, Casa de Cultura de la Caixa d'Estalvis.	1989	(Març-abril) Exposició antològica en el vintè aniversari de la seva mort al Museu de l'Empordà.
1961	1r. Premi dibuix exposició Diputació de Girona.	1993	Fontana d'Or Caixa de Girona.
1961	11-25 de març Sala Icària de Figueres.		
1961	Inaugura l'Escola de Dibuix en el Casino Menestral de la qual n'és Director.		

SIBECAS: ORDRE EN LLIBERTAT

(1928-1969)

DEL 19 DE SETEMBRE AL 2 DE NOVEMBRE DE 2013

ESPAI D'ART I SALA MIQUEL MARTÍ I POL · FUNDACIÓ VALVI

DARRERES EXPOSICIONS:

50. DUET: **CAMPS I BALLARINES**, MIM JUNCÀ / JOSEP MASDEVALL
51. DUET: **L'OMBRA DE BABEL**, EVDOKIM PEREVALSKY / SEBI SUBIRÓS
52. DUET: PEP AYMERICH / QUICO ESTIVILL
53. EXPOSICIONS DE MADURESA: JAKOB ENGLER
54. EXPOSICIONS DE MADURESA: **DE VERD... A MADUR**, BONAVENTURA ANSON
55. DUET: **PROVINENCES**, IGNASI ESTEVE / MERCÈ IBARZ
56. EXPOSICIONS DE MADURESA: **LA CALMA**, CLAUDI CASANOVAS
57. DUET: BIARNÈS / CURTO
58. EXPOSICIONS DE MADURESA: **DE LA TERRA AL CEL**, G. CARBÓ BERTHOLD
59. EXPOSICIONS DE MADURESA: **ICTUSTRANSFORMACIÓ**, MIQUEL RUÍZ AVILÉS
60. **UR**. MONTSERRAT COSTA _ MARC PADROSA

FUNDACIÓ VALVI

Gran Via Jaume I, 42 bis · 17001 Girona
Tel. 972 22 65 27 · www.fundaciovalvi.cat

HORARI:

- DE DILLUNS A DIVENDRES
DE 6 A 2/4 DE 9 DEL VESPRE
- DISSABTE DE 2/4 DE 12 A 2/4 DE 2,
I DE 6 A 2/4 DE 9 DEL VESPRE
- FESTIUS TANCAT

EDITA Fundació Valvi / DIRECCIÓ Maguí Noguer
DISSENY GRÀFIC Jaume Geli
FOTOGRAFIA Clara Peix
IMPRESSIÓ Palahí / Dip. Leg. Gi-696-2013

PORTADA: dibuixos de la carpeta que l'artista va deixar al seu estudi.

